

ת"פ 32392/09/11 - מדינת ישראל נגד מ' מ'

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 32392-09-11 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

נגד
מ' מ'

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד אסף שלם

הנאשם בעצמו

פסק דין

י"אמר כבר עתה כי הנאשם זוכה, מחמת הספק, מן העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה ואיומים.

הנאשם והמתלוננת הם אח ואחות אשר בתקופה הרלבנטית התגוררו יחדיו.

על פי הנטען בכתב האישום הרי שביום 2/12/09 במהלך ויכוח שנתגלע בין השניים תקף הנאשם את המתלוננת בכך שירק עליה ודחף לעברה כיסא ופגע קלות ברגלה וכן איים עליה שידאג לכך שיאשפז אותה לכל החיים.

גרסתה של המתלוננת היא הועמדת מול גרסתו של הנאשם ואלה למעשה, הראיות שהובאו בפני בית המשפט.

עוד העידה מטעמה של התביעה פקד ענת שר, אשר גבתה את הודעת המתלוננת.

עמוד 1

העדה נתבקשה להתייחס למצבה של העדה בשעת גביית ההודעה, שכן כפי שיפורט להלן, המתלוננת סובלת מלא בעיות לרבות בעיות נפשיות.

העדה סיפרה כי גביית ההודעה נערכה באופן רגיל, אם כי ארכה זמן רב יותר, בשל היותה של המתלוננת איטית.. יחד עם זאת ציינה כי המתלוננת היתה ברורה בהודעתה.

עוד הוסיפה העדה כי המתלוננת נראתה נרגשת ונסערת וכי לא ידוע לה שמדובר במתלוננת המטופלת באופן פסיכיאטרי. היא עצמה לא התרשמה מאופן הדיבור שלה כי המתלוננת סובלת ממחלת נפש.

העדה הוסיפה כי ככל שהמתלוננת סיפרה על מצבה הרפואי, הרי שהדברים רשומים.

העדה אינה זוכרת שהמתלוננת הציגה לה חבלות על גופה וציינה כי לו עשתה כן, היתה מתעדת את הדברים.

כאשר הקשה ב"כהנאשם על העדה וציין כי מהודעתו של הנאשם עצמו שסיפר לה כי הוא עומד לפנות אל גורמי רווחה על מנת שיאשפזו את המתלוננת, היה עליה להבין כי מדובר במחלת נפש, ציינה העדה כי דבר זה אינו זכור לה והוסיפה כי היא לא מצאה לנכון להקליט את הודעתה של המתלוננת או לגבותה באמצעות חוקר מיוחד.

א' א', היא אחותו של הנאשם והמתלוננת.

עדוּתה היתה ארוכה, רצופה תיאורים של פרקים מחייה המשותפים עם הנאשם ולא דווקא בהתייחס לכתב האישום.

דבריה של המתלוננת היו לא אחת לא ברורים בשל אופן הגייתה את הדברים ואורח דיבורה, תנועותיה לא אחת מוזרות ותמוהות, אולם ייאמר כבר עתה בתחילת הדברים כי עמדתה היתה אחידה ונחושה - כי הנאשם נהג להתייחס אליה באורח פסול ובלתי ראוי, איים עליה והיכה אותה.

המתלוננת סיפרה כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היא התגוררה עם הנאשם בבית אחד, הגם שהוא העביר אותה לחדר ללא חלון וללא דלת ותקרתו דולפת כאשר יורד גשם.

היא הבהירה כי פנתה להתלונן במשטרה בשל המכות שהיכה אותה הנאשם ברגליה עם כיסא.

לדברי המתלוננת אין היא זוכרת הרבה מאותו יום "רק שאת הקרש ברגליים" וכי היה זה בשל הנאשם אמר כי היא לקחה ממנו חולצות ומכנסיים וועד הוסיפה כי הנאשם והיא כלל ועיקר אינם באותן מידות וגם חברה אינה במידותיו של הנאשם.

המתלוננת תארה כי הנאשם התעצבן והרים את הכיסא ואזי כל הדברים שהיו על הכיסא נפלו "הרגלים העבות של הכיסא על הרגליים שלי, כשאני במצב ישיבה". היא הוסיפה כי לקח לה זמן מה להתאושש וליטול כדורים נגד כאבים, בטרם פנתה אל המשטרה.

משנתבקש רענון זכרונה של המתלוננת באשר למעשים נוספים שביצע נגדה הנאשם אותו יום ולאחר שעיינה בהודעתה, ציינה כי אינה זוכרת שאותו יום ירק הנאשם לעברה וציינה: "זכרתי הכל. כל מה שאמרתי למשטרה באותו יום, זה מה שהיה. אבל אני זוכרת רק את הכיסא, ונעצרה לי הנשימה". יחד עם זאת מסרה כי כל שהיה מסרה במשטרה וכי אכן מסרה אותו יום כי הנאשם ירק לה על פניה. היא ציינה כי היא סובלת מבעיות זיכרון בשל התרופות אותן היא נוטלת.

משהוטחה במתלוננת גירסת הנאשם כי הוא לא ירק לעברה, אלא על הרצפה וכי לא השליך לעברה כיסא, אלא נפל על כיסא, עמדה על גירסתה, כפי שמסרה אותה לעיל.

עוד הוסיפה המתלוננת כי במהלך אותו אירוע אמר לה הנאשם כי אם תתלונן נגדו במשטרה, הוא ידאג שיאשפזו אותה וישימו אותה בכלא.

משהביאה בפניה התובעת את טענת הנאשם כי הוא לא אמר כדברים האלה, השיבה: "הוא אמר, הוא אמר, אני לא אשקר, הוא גם אמר לשוטרים שהו אלא הרביץ לי".

עוד הובאה בפניה טענתו של הנאשם כי התלוננה נגדו על מנת להוציאו מן הבית והיא הכחישה את הדברים והוסיפה כי מילאה אחר כל המטלות הבית שהטיל עליה וכן ציינה כי נהג להכות גם את האחים האחרים ובין היתר כיוון שפנו אליו בשאלה מדוע הוא מכה אותה. לדבריה מכה הנאשם ללא כל סיבה.

המתלוננת הכחישה כי בינה לבין הנאשם קיים סכסוך ירושה ואישרה כי אינה יודעת היכן מתגורר הנאשם כיום, כיוון שאף היא אינה מתגוררת בבית מזה מספר שנים.

לאחר שהדגישה מספר פעמים כי אינה משקרת, מסרה הנאשמת: "לא ממציא, אמת, הכל אמת. מה להפוך אותי לשקרנית והוא משקר".

בחקירה הנגדית ציינה המתלוננת כי היא נהגה להתגורר בבית ההורים וכי בשנת 2008 חזר להתגורר שם גם הנאשם.

המתלוננת סיפרה כי ביום האירוע נכח גם אחיהם מ' בבית, אלא שהוא לא שמע דבר. היא אישרה כי חדרו של מ' היה קרוב למקום האירוע, אך לדבריה היא לא צעקה ואף אם הנאשם צעק, הרי שמ' לא שמע דבר.

עוד הוסיפה המתלוננת וסיפרה כי מיד לאחר מכן נטלה כדורים לשיכון כאבים, בשל הכאב שחשה ולשאלת

ב"כ הנאשם פרטה את הכדורים שנהגה ליטול, לרבות תרופות פסיכיאטריות.

המתלוננת אישרה כי אכן אחת האחיות שכרה שירותיו של עו"ד על מנת להסדיר את מכירתו של בית ההורים וכי חלק מן האחים מסוכסכים בשל כך. היא עצמה כך ציינה, אינה מסוכסכת עם איש והוסיפה כי הנאשם נהג לאיים על האחים האחרים וחלקם אינם מתגוררים עוד בבית ו אינם מדברים עימו בשל כך. לדבריה, הנאשם הוא שרצה להשתלט על הבית. מששאל אותה ב"כ הנאשם האם היה זה בשל שהאחים לא שילמו עבור הוצאות החשמל, היא פרטה כמה היא שילמה לנאשם עבור הוצאות אלה וטענה כי לא כעסה עליו בשל כך. אין היא יודעת עם האחים האחרים כועסים עליו בשל כך, שכן אין היא נוהגת לשוחח עימם .

לשאלת ב"כ הנאשם מהו מצבה הנפשי, הגדירה עצמה המתלוננת כך:

"אמרו שאני יציבה 50% נפשית, יכולה לתפקד בחברה, חברותית מאוד... סכיזופרנית, בעיה בפיצול אישיות, זה סתם מילה אין בזה כלום, אני יציבה ויודעת מה אני אומרת ותמיד אומרת אמת".

לדבריה אחיותיה הן שהמציאו עליה בעבר שהיא נוטה להתאבד אבל פני הדברים אינם כך, וכיום פניה ללימודים ואינה חושבת על המוות.

היא הבהירה כי המצאת המחלות לגביה היתה מתוך שנאה ולשאלה מדוע שונאים אותה, השיבה: "בגלל שאבא שלי אמר שבטעות נולדתי בת, ואחותי הגדולה החדירה את השנאה". לטעמה בשל שהיא בת שונאים אותה אחיה מ', אחותה ש' ואחותה הקטנה וכל העת ניסו להרחיקה מן הבית.

לשאלה כמה פעמים היתה מאושפזת בשל מצבה הנפשי, השיבה המתלוננת כי היא זו המבקשת גם עתה להתאשפז ואף כאשר היא מרגישה טוב: "אני יציבה ואני רוצה ללכת לשם לאשפוז".

ובאשר לשנת 2009 הבהירה כי אז רצתה להתאבד וזאת בשל שחשה שהכאבים חזקים מאוד, לשאלה אלו כאבים, השיבה:

"כאבים ברגליים והבוקס שהוא נתן לי בראש והרעידות בגוף וגם זרק אותי על הרצפה. למה אני עומדת בחדר שלו ולא יושנת, נפגעתי ברגליים בחלק התחתון וגם בברכיים שלי. אני לא יכולה לעמוד כואב לי חזק".

לגבי האירוע הספציפי והודעתה שבמשטרה עמדה על כך כעי אינה זוכרת כי הנאשם שירק וקילל.

ויחד עם זאת ציינה כי הגם שאינה זוכרת זאת, עתה לאחר מספר שנים, הרי שאם אמרה כך במשטרה, כך היה.

ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי במשטרה ציינה כי הנאשם דחף את הכיסא ועל כך השיבה: "לא דחף, הרים אותו והכניס לי ... לא נכון, הוא הרים אותו בשתי הידיות שלו והכניס ככה חזק".

לגבי שרשום בהודעתה במשטרה, ציינה כי אינה יודעת הכיצד נרשמו הדברים.

כך גם הכחישה כי אמרה לחוקרת שאינה נזקקת לטיפול רפואי ולגרסתה חודש לאחר מכן שכבה במיטתה בשל הכאבים החזקים שחשה ברגליה.

המתלוננת הכחישה כי מאן דהוא מחוץ לביתה היכה אותה אי פעם וציינה כי הכל אוהבים אותה וכי היא סובלת מאלימות רק בביתה.

המתלוננת הכחישה כי התלוננה בעבר נגד אחיה האחרים ולשאלה האם נשפטה בעבר בשל איום ברצח השיבה, כי עליה להגיש בשל כך ערעור: "הסכין היתה עומדת ככה כי נתן לי מ' בוקס בחזה וסתם כך האשים אותי רצח שלא ביצעתי, ורק זרקתי את הסכין לעברו, סכין במצב של עמידה, זרקתי עליו מים פושרים, לא נגעתי בו בכלל". הדבר התרחש כשנתיים שלוש לפני האירוע דנן.

משהטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כי הנה במשטרה אך התלוננה על כך שהנאשם איים עליה שיאשפז אותה ולא על כך שיכניס אותה לכלא, הבהירה כי אכן טרם לכתה למשטרה להתלונן אמר לה כי ידאג שיאשפז אותה ואולם לאחר שחזרה מהמשטרה, הוסיף על כך כי אף ידאג שיכניסו אותה לכלא.

המתלוננת ציינה כי היתה מאושפזת בעבר ב"גה" ולדבריה לתקופות של יומיים - שלושה וכי אשפז אותה בעקבות המכות שהיכה אותה הנאשם ועל מנת לשמור עליה שלא יכה אותה שוב. היא סיפרה כי תמיד הסכימה לאשפוז ולא אושפזה בניגוד לרצונה.

אם כך, הקשה ב"כ הנאשם הרי שאין זה מפחיד אותה להתאשפז? ועל כך השיבה שאינה רוצה להתאשפז במחלקה סגורה ואין לה כל בעיה עם מחלקה פתוחה ממנה ניתן לצאת כיוון שהיא רגילה לחופש שלה.

המתלוננת אישרה כי לחוקרת שגבתה את הודעתה לא סיפרה על מצבה הנפשי ועל האשפוזים בהם שהתה.

לאחר דבריה אלה של המתלוננת ביקשה ההגנה לקבל לידיה כל מסמך רפואי רלבנטי בעניינה של המתלוננת ואכן קיבלה את מכלול המסמכים הרפואיים בעניינה מהמרכז הרפואי "גה".

עוד ביקשה ההגנה, לאור דברי המתלוננת כי הגישה תלונות נוספות כנגד הנאשם, לקבל את מספרי התיקים שנפתחו כך ואשר נסגרו בעקבות תלונת המתלוננת ואכן התביעה סיפקה מידע זה להגנה על פי בקשתה.

לאחר קבלת מסמכים אלה ביקשה ההגנה לשוב ולקרוא למתלוננת לעדות באשר להם.

ניתנה החלטתי כי באשר למסמכים הרפואיים אין כל מקום לחקור את המתלוננת בשנית, באשר המסמכים הועברו בשלמותם לידי ההגנה. המתלוננת לא הכחיש את מצבה ואת אשפוזיה, וטענות באשר לכך יועלו

בסיכומים.

קיבלתי את בקשת ההגנה לחקירתה הנוספת של המתלוננת כאשר הודגש כי זו תתמצה באשר לתלונות קודמות שהגישה נגד הנאשם.

משנשאלה המתלוננת האם היא זוכרת כי הגישה תלונות נוספות נגד הנאשם, השיבה כי תלונה ראשונה הוגשה בשנת 2008 ונוספות הוגשו בשנת 2009 ובסה"כ חמש תלונות.

לשאלה האם המשטרה גנזה תיקים אלה, השיבה: "לא יודעת, פשוט החליפו שוטרים אחרים ורוב השוטרות לטובתו".

המתלוננת אישרה לשאלת ב"כ הנאשם כי בתקופה שהגישה תלונות התאשפזה ב"גה" וציינה: "כן הייתי מפחדת ממנו לכן התאשפזתי היו לי כאבים חזקים וגם עכשיו יש לי כאבים חזקים זה לכל החיים מהמכות שקיבלתי".

המתלוננת הכחישה את טענת ב"כ הנאשם כי הגישה תלונות נגד הנאשם כתוצאה מכך שהפסיקה ליטול את התרופות הפסיכיאטריות וטענה כי לא חדלה מלקחתן.

המתלוננת חזרה ותיארה הכיצד מילאה אחר כל ההוראות שנתן לה הנאשם וביצעה את עבודות הבית והוא נהג להכותה מכות נאמנות וכך גם נהג להכות את אחיה ללא כל סיבה.

ב"כהנאשם הפנה שאלות אל המתלוננת באשר לתלונות שהוגשו בינואר 2009 ובאוקטובר 2009 והיא עמדה על כך שמדובר בתלונות שהוגשו לאחר שהנאשם היכה אותה.

הוגשה הודעתה המתלוננת מהתיק דנן (נ/3) ההודעה נמסרה ביום 2/12/09 ובה מסרה המתלוננת כי כבר הגישה תלונות נגד הנאשם שמתגורר עימה בבית הוריהם אשר נפטרו. המתלוננת סיפרה כי אותו בוקר נתגלע ויכוח בינה לבין הנאשם, בין היתר, באשר לטענת הנאשם כי היא לוקחת ממנו בגדים, ופריטי רכוש שונים ואז בהיותה בחדרה התקרב אליה הנאשם ירק על פניה וקילל אותה. הנאשם דחף את הכיסא שהיה בחדרה "וזה נגע לי ברגל וזה נתן לי מכה". לדבריה הנאשם היה עצבני מאוד וסרב להרגע הגם שהיא ביקשה ממנו לעשות כן. משאמרה לו כי היא בדרכה אל המשטרה, אמר לה הנאשם "תלכי, אני אדאג שיאשפזו אותך לכל החיים". המתלוננת ציינה כי אינה נזקקת לטיפול רפואי.

הוגשה הודעתו של הנאשם במשטרה אשר נגבתה ביום 2/12/09 (ת/1) ובה תאר ויכוח שנתגלע בינו לבין המתלוננת אותו בוקר ונסוב על נושאים שונים, לרבות לקיחת בגדיו על ידי המתלוננת וכן לקיחת פריטי רכוש נוספים. לדברי הנאשם הוא צעק עליה כי לא תיגע ברכושו ומשהמתלוננת צעקה עליו בחזרה הוא ירק על

הרצפה ואמר לה "טפו עלייך את לא מתביישת על כל הדברים שאני עושה בשבילך". הוא הכחיש כי ירק לעברה.

ובאשר לחשד כי פגע בה באמצעות כיסא, ציין כי במהלך הויכוח, כאשר ירק, הוא קיבל סחרחורת ונפל על כיסא שהיה בצד ונשרט במרפק. ואכן החוקר ציין בהערה על בי ההודעה כי הנאשם הראה לו שריטה טריה במרפקו באורך של 1-2 ס"מ. עם זאת, כך ציי הנאשם הכיסא לא פגע במתלוננת והוא לא הרים עליה יד, באותו אירוע ובכלל.

משנשאל הנאשם מה אמר למתלוננת כאשר זו הודיעה לו כי היא מתכוונת לפנות למשטרה, השיב כי אמר לה: "אין דבר אני ידאג שיאשפז אותך ואני הולך עכשיו לרווחה". לדבריו, כך עשה ושוחח עם עובדת סוציאלית, אשר הפנתה אותו למשרד הבריאות.

הנאשם פתח את עדותו בבית המשפט בתיאור ארכני באשר לסכסוך שהיה לו עם אח אחר שלו - י', אשר לטענתו רצה לנשלו מן הבית ואשר סוף דבר הגיש נגדו תלונה במשטרה וסחף אחריו את המתלוננת ומאז, כך ציין החל רצף של הגשת תלונות מגמתיות על ידי המתלוננת.

עם זאת, כך ציין הנאשם, במהלך הויכוחים עימה הוא אכן יכול לעלות לטונים גבוהים בצעקות אך אינו מרים עליה יד ולא עשה כן מעולם.

באשר ליום האירוע ציין הנאשם כי נתגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת כפי שאף סיפר במשטרה, וחזר על כך כי אמר לה "טפו עלייך", ירק ברצפה וכי נפל ברצפה וכי הכיסא בו נתקל נפל גם הוא. הנאשם סיר על בעיותיו הרפואיות הרבות ועל כך שהוא סובל מסחרחורת ובשל כך, לדבריו, נפל אותו יום.

הנאשם אישר כי אמר למתלוננת כי ידאג שיאשפז אתה וכי ילך לרווחה על מנת שידאגו לכך ואכן עשה כך, הוא הרחיב וציין כי עשה כן מאחר שהמתלוננת מסוכנת ומשאירה נרות בבית.

הוא עמד בהכחשתו כי ירק לעברה או כי תקף אותה אי פעם.

הנאשם הרחיב בתיאורים ארכניים אודות כל האחים והעוולות שהם גורמים לו ובכלל זה אף המתלוננת שלטענתו היא חולת נפש.

בחקירה הנגדית משנשאל הנאשם עם מי מהאחים הוא מצוי בקשר טוב, השיב כי כולם מסוכסכים. הוא אישר כי כאשר הוא הגיע לבית ההורים המתלוננת כבר התגוררה שם וכי למעשה התגוררה שם מילדותה, אולם, לדבריו, היא היתה מעוניינת שהוא יבוא להתגורר עימם.

הנאשם ציין כי על אף הויכוחים והתלונות שהגישה נגדו המתלוננת ואשר לדעתו הן כתוצאה מכך שהאח י'

הסית אותה לכך, הוא אינו מוצא מקום לעזוב את הבית וממשיך להתגורר שם. הוא ציין כי המתלוננת אינה מתגוררת עתה בבית זה ולדבריו המשטרה היא שסילקה אותה משם.

עוד הוסיף כי נגד האחים האחרים לא התלוננה המתלוננת כיוון שהיא מפחדת מהם, ברם אותו, הן המתלוננת והן האחרים אינם "סופרים" כיוון שהוא חולה.

מאחר שהנאשם עמד על דעתו כי לא פגע במתלוננת ולא ירק לעברה, וכי אף היא עצמה יודעת זאת, הקשתה עליו התובעת ושאלה מדוע איפוא פנתה המתלוננת אל המשטרה, על כך השיב הנאשם כי עשתה כן כיוון שהוא הנאשם מתערב לה בחיים וכן כי אחיהם י' שלח אותה.

לשאלת התובעת האם כך סיפרה לו המתלוננת, השיב: "הם מתוכנתיים, זו לא תלונה ראשונה, היא כבר התלוננה בעבר גמרנו".

לשאלת התובעת מדוע כל האחים נגדו חרף תיאוריו עד כמה הוא מסייע לכולם, השיב כי הם אינם נגדו אלא שהוא אינו בקשר עימם כיוון שכולם או נרקומנים, או שתיינים או חולי נפש.

לשאלה הכיצד המתלוננת פוחדת ממנו באם לא הרים עליה יד מעולם, השיב כי היא אינה פוחדת ממנו ו"אינה סופרת" אותו. לדבריו, המתלוננת היא "עבריינית מלידה" ואף חיזקה את תלונותיה נגדו בכך שאף במרכז הרפואי "גהה" טענה כי הוא תקף אותה.

משחזרה התובעת וטענה נגד הנאשם כי הוא תקף את המתלוננת, הוא טען כי יש לזמן את העובדת הסוציאלית המכירה את המקרה, את אחיו מ', את השוטר יאיר בן זקן היודע שמדובר בתלונות שווא של המתלוננת ואת י' חברתה של המתלוננת מילדות, כדי שיתמכו בגרסתו.

פרשת ההגנה הסתיימה בעדותו של הנאשם ונמסר כי ההגנה בחרה שלא להביא עוד עדים נוספים מטעמה.

הנה כי כן זו מול זו עומדת גרסתה של המתלוננת אל מול גרסתו של הנאשם.

מצבה הנפשי של המתלוננת אינו קל ואף היא העידה על עצמה כמי שסובלת מבעיות נפשיות שאינן פשוטות וכמי שאושפזה לא מעט פעמים בשל מחלת הנפש ממנה היא סובלת.

בשל צנעת הפרט יפורטו להלן אך בתמצית עיקר העובדות העולות מהמסמכים הרפואיים בעניינה של המתלוננת שהובאו לעיון בית המשפט והצדדים ואשר יש להם רלבנטיות לענייננו.

המתלוננת הייתה מאושפזת לא מעט פעמים במרכז הרפואי "גהה" עוד טרם האירועים נשוא כתב אישום זה. מרבית האשפוזים היו מרצון.

אסקור אך את אלה שקדמו לתקופה הרלבנטית.

המתלוננת הייתה מאושפזת ביוני 2008, אוקטובר 2008 (צויין לגבי אשפוז זה במסמכים הרפואיים כי אחיה הוא ששכנע אותה להתאשפז עקב התנהגותה במהלך החג), 14/1/09 - 2/2/09: במהלך אשפוז טענה כי הוכתה על ידי אחיה ואחותה שהתייצבה בבית החולים אישרה כי אכן כך היה וכי השמטרה אינה מאמינה למתלוננת ולכן לא נעשה דבר בשל תלונותיה. במהלך האשפוז ביום 29/1/14 יצאה המתלוננת על מנת להגיש תלונה במשטרה נגד האח. באותו יום מסרה למטפלים בבית החולים כי היא לא עשתה כן סוף דבר כשהיא חוששת מן האח. הרופא המטפל בה ציין כי היא מסרה לו שהוכתה על ידי אחיה ומתארת פחדים אמיתיים ממנו.

כן אושפזה המתלוננת בין 1/4/09 - 5/4/09 ובין 10/5/09 - 14/5/09. במהלך אשפוז זה ביקשה להיות מוגנת וציינה כי אחיה שהיה אלים כלפיה חזר הביתה והיא מפחדת ממנו. היא ציינה כי מאז שחרורה הקודם מאשפוז ישנה אצל חבר ולאחר מכן בחוף הים. כשחזרה הביתה נתקלה ביחס עויין מצד אחיה הכופה עליה לעשות עבודות שונות בניגוד לרצונה.

כך גם אושפזה המתלוננת ב-21/7/09, ב-6/8/09 ובין 17/8/09 - 6/9/09 אז נקבע כי נצפתה החמרה במצבה.

האירוע כזכור התרחש ביום 2/12/09.

המתלוננת לא הסתירה דבר באשר למחלתה או לאשפוזיה והשיבה בכנות על כל שאלה שנשאלה באשר לכך ואף נידבה מידע באשר לכך.

נשאלה השאלה מה טיבה של עדותה אשר נמסרה על ידי עדה במצבה של המתלוננת.

ההלכה הנוהגת היא כי עדותו של חולה נפש, והמתלוננת לוקה במחלת נפש פעילה, הגם שנראה שהבינה היטב את הליכי המשפט, היא כי חולה הנפש רשאי להעיד וכי עדותו קבילה, אלא שיש לבחון את משקלה.

יכולתו של חולה נפש להעיד נמדדת ביכולתו להבין את החובה למסור אמת בבית המשפט וכן לתפוס את המתרחש סביבו ולהשיב בתבונה לשאלות המופנות אליו.

ראה לענין זה: ע"פ 5614/92 מסיקה נ. מ"י.

בענייננו, המתלוננת הבינה את חובתה למסור דברי אמת והדברים ניכרו מתשובותיה ומהתייחסויותיה לשאלות שהופנו אליה. היא הגיבה לשאלות שהופנו אליה והשיבה עליהן באופן ענייני אם כי בסגנונה שלה.

על כן מצאתי כי היתה כשרה להעיד וכי יש לקבל את עדותה.

ובאשר למשקל העדות.

מבחנים באשר למשקל העדות נקבעו ב-ע"פ 5339/98 פלוני נ. מ"י והם שלושה.

מבחן ההתרשמות מהעדה, מבחנה הפנימי של העדות ומבחנה של העדות על פי סימני אמת חיצוניים.

(ראה גם: ע"פ 2864/01 מסילתי נ. מ"י).

ההתרשמות מהעדה הייתה כי היא אכן מדברת ממרי ליבה וממצוקותיה. הגם שלעיתים הייתה מבולבלת מעט, הרי שעמדתה הייתה נחושה כי הנאשם היכה אותה ולא רק באירוע נשוא כתב האישום.

עם זאת משקלה הפנימי של העדות אינו רב, המתלוננת לא זכרה כלל ועיקר כי הנאשם ירק עליה כפי שצויין בהודעתה במשטרה ואף עמדה על כך כי לא ירק לעברה. היא עמדה על כך כי סבלה במשך חודש מכאבים עזים בשל מעשיו, הגם שבמשטרה מסרה כי אינה נזקקת לטיפול רפואי ולאחר מכן אף הפליגה ומסרה כי במשך שנים ומאז היא סובלת מכאבים בשל מעשיו.

ובאשר לסימני אמת חיצוניים - הרי שכאלה אינם בנמצא במקרה שלפנינו.

כל שבפנינו, כפי שצויין לעיל הוא גירסת המתלוננת אל מול גירסת הנאשם.

אמנם בנוסף למתלוננת העידה גם פקד ענת שר שהיא גובת הודעת המתלוננת ומסרה על מצבה בעת גביית ההודעה, דהיינו כי הייתה נסערת ונרגשת ואולם אין ללמוד מכך על סימני אותות אמת חיצוניים, באשר, כפי שהתרשם בית המשפט זהו אופן דיבורה של המתלוננת ברגיל וככלל הנובע ממצבה הנפשי. יתר על כן, פקד שר לא הייתה מודעת כלל ועיקר למצבה הנפשי של המתלוננת ולמחלה ממנה היא סובלת ועל כן לא ידעה להעריך את מצבה בעת מסירת ההודעה אל נכון.

יצויין כי בגרסתו של הנאשם לא נתתי אמון.

עדותו היתה ארכנית ועמוסה בפרטים מיותרים ומבולבלים, שאינם ממין העניין. תשובותיו היו לא אחת מתפתלות ומתחמקות ואף לא אחת לא עלו בקנה אחד עם מבחני היגיון.

אך יחד עם זאת ולאור האמור לעיל, בהעדר סימני אמת חיצוניים לעדותה של המתלוננת ובשל אופי העדות ומצבה של המתלוננת עצמה, לא ניתן היה להעניק משקל ממשי ומלא לעדות זו ולא ניתן היה להשתחרר מן הספק שנוצר בעקבות שמיעתה.

אם ברגיל כאשר עומדת גירסה מול גירסה, על השופט להזהיר עצמו משמדובר בעדות יחידה, יפים הדברים שבעתיים במקרה זה.

כאמור לעיל, במכלול השיקולים לעיל, ועל אף החשד הכבד הרובץ לפתחו של הנאשם ובשל הספק שנוצר - יזוכה הנאשם מהעבירות של תקיפה ואיומים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ה, 26 נובמבר 2014, במעמד הצדדים